

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΟΥΤΕ ΟΥΤΟΣ ΗΜΑΡΤΕΝ ΟΥΤΕ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΑΥΤΟΥ,

ΑΛΛ' ΙΝΑ ΦΑΝΕΡΩΘΗ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩ (ΙΩ. 9,3)

(Κυριακή του Τυφλού)

Αυτή υπήρξε η απάντηση του Χριστού στους μαθητές του, όταν κάποτε, βαδίζοντας στους δρόμους της Ιερουσαλήμ, συνάντησαν ένα εκ γενετής τυφλόν ο οποίος ζητιάνευε στους δρόμους. Και οι μαθητές βλέποντάς τον ρώτησαν τον Χριστό ποιος αμάρτησε αυτός ή οι γονείς αυτού, με αποτέλεσμα να γεννηθεί τυφλός; Και το ρώτησαν αυτό οι μαθητές, **διότι η Παλαιά Διαθήκη δίδασκε**, αιτία των ασθενειών που βασανίζουν τους ανθρώπους εδώ στη γη είναι ή οι αμαρτίες των γονέων ή οι προσωπικές αμαρτίες των ανθρώπων. Είναι η απομάκρυνση από το Θεό και το θέλημα του είτε ατομικά είτε συνολικά.

Κι αυτό είναι σωστό και το βλέπουμε στην πράξη. Παιδιά αλκοολικών γονέων, ναρκομανών, ανθρώπων που προσβλήθηκαν από αφροδίσια νοσήματα γεννούνται ελαττωματικά, ανάπηρα και ασθενή, χωρίς βέβαια να έχουν ηθική ευθύνη γι' αυτό. Επίσης οι αλκοολικοί, οι ναρκομανείς, οι έκφυλοι είναι ασθενείς, λόγω των αδυναμιών των και των αφύσικων ροπών τους.

Στην ερώτηση των μαθητών –αν αμάρτησε ο ίδιος ο τυφλός– θα παρατηρήσουμε, κατά τη γνώμη του αγίου Χρυσοστόμου, ότι οι μαθητές εδώ ουσιαστικά δεν ρωτούν αν αμάρτησε, **αλλά απλώς απορούν**. Αν και οι ραβίνοι δίδασκαν ότι και ως έμβρυο μπορεί να αμαρτήσει ο άνθρωπος, άλλοι δε ερμηνευτές υποστηρίζουν ότι πιθανόν να είχε εισέλθει και στους Ιουδαίους η πλάνη του Πλάτωνα ότι οι ψυχές μπορούσαν να αμαρτήσουν ως προϋπάρχουσες πριν ενωθούν, προς τιμωρία τους, με τα σώματα.

Λοιπόν υπάρχει σχέση αμαρτίας και αρρώστιας. Ο Χριστός στην περικοπή του τυφλού εκ γενετής (Ιω. 9 κεφ.), χωρίς ν' αναιρεί το δόγμα αυτό της αγίας Γραφής μας αποκαλύπτει και μια άλλη αιτία που πολλές φορές ο Θεός επιτρέπει την ασθένεια στους ανθρώπους. Και η αιτία είναι να φανερωθούν τα έργα του Θεού, τα σχέδια του Θεού· να φανερωθεί η θεότητα του και η δόξα του στον κόσμο. Μα θα πει κάποιος· «δεν ήταν δυνατόν να φανερωθούν τα έργα του Θεού και η θεότητα του με άλλο τρόπο»; Και βεβαίως ήταν δυνατόν. Αλλά ο Θεός μας χρησιμοποιεί για να μας δοξάσει. **Δεν ήταν τιμωρία που γεννήθηκε τυφλός αλλά ευεργεσία**. Τι κέρδισαν οι φαρισαίοι που έβλεπαν; Την κόλαση. Τα κακά αυτής της ζωής δεν είναι κακά ούτε τα αγαθά, αγαθά. Μόνο η αμαρτία είναι κακό και η αρετή καλό.

Περίεργα και παράξενα μας ακούγονται τα λόγια αυτά. Και μας ακούγονται γιατί δεν συνηθίσαμε να διαβάζουμε την αγία Γραφή, ώστε ν' αποκτούμε «νον Χριστού» και να σκεφτόμαστε θεϊκά. Δεν συνηθίσαμε να μελετάμε τα σχέδια του Θεού, παρατηρώντας τα γεγονότα της ιεράς ιστορίας. Εάν το κάναμε αυτό θα βλέπαμε αυτό που είπε ο Χριστός. Ότι πολλές φορές αντιμετωπίζουμε δύσκολα γεγονότα στη ζωή μας, περνούμε άσχημες στιγμές, ταλαιπωρούμαστε φοβερά, **μόνο και μόνο για να χρησιμεύσουμε για την πραγματοποίηση**

κάποιου σχεδίου του Χριστού μας. Και αυτό δεν είναι δοκιμασία ή τιμωρία αλλά ευλογία και ευεργεσία.

Ο τυφλός της περικοπής γεννήθηκε τυφλός, μεγάλωσε τυφλός κι έζησε μια ζωή φοβερής δυστυχίας, μόνο και μόνο για να εξυπηρετήσει τον Χριστό. Να εξυπηρετήσει μια στιγμή της ζωής του Χριστού. Τότε που οι φαρισαίοι κυνηγούσαν τον Χριστό. Δεν ήθελαν να τον δουν. Και ο Χριστός που θέλει να βουίξει η Ιερουσαλήμ για τη δύναμή του, για την θεότητά του, για την τύφλωση και την παλιανθρωπιά των φαρισαίων, και ν' αποδείξει ποιος είναι αυτός και ποιοι εκείνοι, παίρνει τον τυφλό, φτύνει κάτω στο χώμα, κάνει λάσπη, αλείφει τα μάτια του, για να του θυμίσει μ' αυτό ότι είναι αυτός που έπλασε τον Αδάμ. Κατά τη γνώμη του αγίου Χρυσοστόμου ο τυφλός δεν είχε απλώς ελαττωματική όραση, αλλά δεν είχε καθόλου μάτια. Η πράξη το Κυρίου να φτύσει στο χώμα και να κάνει πηλό **ήταν μια πράξη δημιουργίας και αποκάλυψη της ταυτότητάς του.** Γιατί εκείνος που πήρε χώμα και έπλασε τον Αδάμ, ο ίδιος τώρα παίρνει λάσπη και βάζει στα μάτια του τυφλού. Ο Χριστός δεν πήρε νερό, αλλά έφτυσε για να ενεργήσει όπως στον Αδάμ. Εκεί έβαλε πνοή, εδώ σάλιο.

Και, αφού έβαλε την λάσπη στα μάτια του τυφλού, τον αναγκάζει να διασχίσει την Ιερουσαλήμ με το κεφάλι ψηλά, για να μη πέσει η λάσπη, και να τον βλέπουν όλοι και να τον ρωτούν. «Γιατί βαδίζεις έτσι»; «Γιατί έχεις λάσπη στα μάτια σου»; Κι αυτός να φωνάζει να του ανοίξουν δρόμο, για να φθάσει γρήγορα στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ και κει θαυμαστά να βρει το φως του. Ο τυφλός επιστρέφει στο μέρος του και οι Ιεροσολυμίτες τον βλέπουν, αυτόν που είχε λάσπη στα μάτια, τώρα να βλέπει. Τα Ιεροσόλυμα βουίξαν από το γεγονός. Οι φαρισαίοι που αγωνιζόταν να φιμώσουν τον Ιησού και να τον εξαφανίσουν από το προσκήνιο άναε να σκάσουν από το κακό τους.

Ο τυφλός δεν έμεινε χωρίς αμοιβή, χωρίς στεφάνι. Αιώνες τώρα ακούγεται η ιστορία του και τον γνωρίζει ολόκληρη η ανθρωπότητα, τη στιγμή που χάθηκαν ονόματα αυτοκρατόρων και στρατηγών. Έτσι ανταμείφθηκε, επειδή δέχθηκε «να παίξει τον ρόλο του» στο θείο σχέδιο. Και φυσικά κέρδισε την βασιλεία των ουρανών που είναι το ανώτερο. Ο τυφλός μπορούσε κάλλιστα κι αυτός να μη πιστεύσει στο λόγο του Θεού. Να πει: «Δεν με παρατάς. Τι είδος Θεός είσαι, αφού δεν μπορείς να με θεραπεύσεις αμέσως μ' ένα σου λόγο και με ξευτελίζεις έτσι, να με πετάς λάσπη στα μάτια και να με βάζεις να τριγυρίζω όλη την Ιερουσαλήμ και σ' αυτή τη κατάσταση να γίνομαι νούμερο (πρβλ. Ναιμάν, Δ' Βασ. 5^{ov} κεφ.). Άσε με ήσυχο και τις γιατρείες σου άφησέ τις για άλλα κορόιδα». Και θα μπορούσε κάλλιστα να βρίσει τον Χριστό ή και να τον φτύσει. Συνεισέφερε λοιπόν και ο τυφλός με την πίστη του στο θείο σχέδιο.

Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό και τον παραλυτικό της Βηθεσδά που έμεινε 38 ολόκληρα χρόνια δίπλα στην κολυμβήθρα. Γιατί; Στην περίπτωση βέβαια αυτή έφταιγε και ο ίδιος. Ήταν αμαρτωλός: γι' αυτό ο Χριστός του είπε: «ίδε υγιής γέγονας: μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη σοι χείρον τι γένηται». Αλλά και σ' αυτήν την περίπτωση μάλλον είχε μετανοήσει. Κι όμως ο Χριστός δεν τον θεράπευσε νωρίτερα. **Τον άφησε 38 ολόκληρα χρόνια να περιμένει, για να βρει ο Χριστός αφορμή –με το θαύμα που έκανε– ν' αρχίσει το κήρυγμα για την θεότητά του.** Δεν τον έκανε καλά, επειδή απλά τον συμπόνεσε, επειδή ήθελε να του χαρίσει την ευτυχία της υγείας του. Αν αυτό συνέβαινε, θα έπρεπε ο Χριστός να θεραπεύσει όλους τους αρρώστους Ιουδαίους της Παλαιστίνης και όχι να κάνει τα σημεία του εκλεκτικά.

Όλα για την δόξα του Χριστού λοιπόν αλλά και για την δική μας! Αυτό βέβαια μας στοιχίζει και είναι επώδυνο. Αλλά και τι δεν είναι επώδυνο σ' αυτή τη ζωή;

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης